

Ο Δαβίδ αμαρτάνει εις τον Θεόν

*Εδάφια κλειδιά: «Και
είπεν ο Δαβίδ προς τον
Νάθαν, Ημάρτησα εις
τον Κύριον. Ο δε
Νάθαν είπε προς τον
Δαβίδ, Και ο Κύριος
παρέβλεψε το
αμάρτημά σου· δεν
θέλεις αποθάνει.»
— Β' Σαμουήλ 12:13*

*Επιλεγμένα εδάφια:
Β' Σαμουήλ 12:1-10,13*

Ο ΔΑΒΙΔ ΑΝΑΦΕΡΕΤΑΙ
στη Βίβλο ως άνθρωπος «κατά
την καρδίαν αυτού [του
Θεού]». (Α' Σαμ. 13:14·
Πράξεις 13:22) Αυτό δεν
σημαίνει ότι δεν είχε
ελαττώματα, αλλά σημαίνει
ότι η καρδιά του ήταν σωστή
ενώπιον του Θεού. Ωστόσο,
διέπραξε βαριά αμαρτία με το
να κανονίσει τον θάνατο του
Ουρία και να πάρει τη γυναίκα
του για σύζυγό του. (Β' Σαμ.
11:1-27) Όταν ο Προφήτης

Νάθαν επέστησε με τη βία αυτό το θέμα στην προσοχή
του Δαβίδ, δεν αναγνώρισε τον εαυτό του στην εικόνα
που σχεδίασε ο προφήτης και εξέφρασε μεγάλη
αγανάκτηση ενάντια στον αμαρτωλό που απεικονιζόταν
εκεί.

Πόσο έκπληκτος πρέπει να έμεινε ο Δαβίδ όταν ο
Νάθαν του είπε: «Εσύ είσαι ο άνθρωπος!». Στη συνέχεια,
μιλώντας εκ μέρους του Κυρίου, ο Νάθαν υπενθύμισε
στον Δαβίδ τη γενναιόδωρη προμήθεια που του είχε γίνει.
Ο Θεός τον είχε ελευθερώσει από τα φθονερά νύχια του
Σαούλ, και «έδωκα εις σε τον οίκον του κυρίου σου και

τας γυναίκας του κυρίου σου εις τον κόλπον σου, και έδωκα εις σε τον οίκον του Ισραήλ και του Ιούδα· και εάν τούτο ήτο ολίγον, ήθελον προσθέσει εις σε τοιαύτα και τοιαύτα· διά τι κατεφρόνησας τον λόγον του Κυρίου, ώστε να πράξης το κακόν εις τους οφθαλμούς αυτού;» — Β' Σαμ. 12:7-9

Ως μέρος της τιμωρίας του Δαβίδ για αυτό το μεγάλο αμάρτημα, του είπαν ότι η βασιλεία του ως βασιλιάς του Ισραήλ θα χαρακτηριζόταν από πόλεμο. Αυτή η προφητεία έγινε τραγικά αληθινή. Επιπλέον, ο πρώτος του γιος από τη Βηθσαβέ, την πρώην σύζυγο του Ουρία, αρρώστησε και πέθανε. Αυτή ήταν μια περαιτέρω τιμωρία για τον Δαβίδ για το μεγάλο αμάρτημά του. (εδάφια 10-14) Ωστόσο, το τρυφερό έλεος του Θεού επιδείχθηκε και προς τον Δαβίδ καθώς του χάρισε τη ζωή. Σύμφωνα με τον Εβραϊκό Νόμο, η αμαρτία του Δαβίδ απαιτούσε τη θανατική ποινή, αλλά δεν καταστράφηκε. Αυτό οφειλόταν στο γεγονός ότι τόσο γρήγορα αναγνώρισε την αμαρτία του όταν του επισημάνθηκε.

Τα πρώτα πέντε εδάφια του Ψαλμού 32 φαίνεται να είναι μια έκφραση των συναισθημάτων του Δαβίδ προς τον Κύριο σε σχέση με την αμαρτία του και τη συγχώρεσή του. Έγραψε: «1 Μακάριος εκείνος, του οποίου συνεχωρήθη η παράβασις, του οποίου εσκεπάσθη η αμαρτία. 2 Μακάριος ο άνθρωπος, εις τον οποίον ο Κύριος δεν λογαριάζει ανομίαν και εις του οποίου το πνεύμα δεν υπάρχει δόλος. 3 Ότε απεσιώπησα, επαλαιώθησαν τα οστά μου εκ του ολολυγμού μου όλην την ημέραν. 4 Επειδή ημέραν και νύκτα εβαρύνθη η χειρ σου επ' εμέ· η υγρότης μου μετεβλήθη εις θερινήν ξηρασίαν. Διάψαλμα. 5 Την αμαρτίαν μου εφανέρωσα προς σε, και την ανομίαν μου δεν έκρυψα· είπα, Εις τον Κύριον θέλω εξομολογηθή τας παραβάσεις μου· και συ συνεχώρησας την ανομίαν της αμαρτίας μου.»

Στη ζωή του Δαβίδ έχουμε ένα καλό παράδειγμα για το πώς ο Θεός αντιμετωπίζει τους μετανοούντες αμαρτωλούς. Μας υπενθυμίζεται συνεχώς ο νόμος της κληρονομικότητας που λειτουργεί στις ανθρώπινες εμπειρίες λόγω της αμαρτίας. Με την κληρονομικότητα, το παράπτωμα του Αδάμ έφερε θάνατο σε όλα τα παιδιά του και όλοι, από τη φύση τους, θεωρούνται αμαρτωλοί. — Ρωμ. 3:10,23· 5:12

Ωστόσο, ο Θεός εκτιμά εκείνους που στην καρδιά προσπαθούν να τηρούν τις εντολές του. Γι' αυτό αγαπούσε τον Δαβίδ και έδειξε έλεος μαζί του όταν μετανόησε γρήγορα και αναγνώρισε την αμαρτία του. Ο Θεός δεν αντιμετωπίζει κανέναν από τον λαό του με βάση τα πραγματικά του έργα, αλλά σύμφωνα με τις επιθυμίες της καρδιάς του. — Ματθ. 6:21· 12:35 ■

* * *